

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně **L.K.**, proti žalované **Západočeské univerzitě v Plzni**, se sídlem Univerzitní 8, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 12. 2011, čj. PR-P 261/11

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 22. 12. 2011, čj. PR-P 261/11 se **z r u š u j e** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 3.000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 12. 2011, čj. PR-P 261/11 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o přezkoumání rozhodnutí a potvrzeno rozhodnutí děkana Fakulty právnické Západočeské univerzity v Plzni (*dále jen „FP ZČU“*) ze dne 26.9.2011, čj. DFP-SO-2324/2011 (*dále jen „rozhodnutí děkana o ukončení studia“*), jímž bylo rozhodnuto o ukončení studia žalobkyně na FP ZČU v magisterském studijním programu „Právo a právní věda“, oboru „Právo“, případně i zrušení rozhodnutí děkana FPZČU.

II. Odůvodnění žaloby

2. O ukončení studia žalobkyně na FP ZČU rozhodl dne 17.9.2010 prof. JUDr. Karel Eliáš rozhodnutím DFP-SO nečitelné číslo/2010, které bylo posléze anulováno a žalobkyni bylo umožněno pokračovat ve studiu. To souviselo s tím, že FP ZČU přešla v září 2009 na tzv. kreditní systém, jakožto novou formu kontroly studia. Ačkoliv zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), (*dále jen „ZVŠ“ nebo „zákon o vysokých školách“*) výslovně ukládá, aby stanovení a úpravy (změny) studijních povinností byly zveřejněny na úřední desce fakulty nebo vysoké školy, nikdy se tak nestalo a pravidla přechodu na kreditní systém nebyla nikdy zákonem požadovaným způsobem zveřejněna. V důsledku toho bylo nečekaně ukončeno studium cca 400 studentů fakulty. Tehdejší proděkan JUDr. Bezouška veřejně přislíbil benevolentní přístup k posuzování žádosti a přezkum s tím, že studentům bude fakticky dána možnost splnit chybějící studijní povinnosti. Tento slib nebyl splněn. Řada studentů namítala, že rozhodnutí o ukončení studia nebylo vydáno děkanem, jemuž zákon tuto kompetenci přiznává, ale profesorem Eliášem, jehož někdejší děkan Pospíšil pověřil zastupováním v celém rozsahu. Profesor Eliáš využíval tohoto pověření i po zániku funkce děkana Pospíšila, ačkoli podle statutu Fakulty právnické v takovém případě měl pravomoci děkana vykonávat věkem nejstarší z proděkanů (tedy doc. dr. Karel Klíma, CSc.). V důsledku těchto procesních pochybení byla řada rozhodnutí o ukončení studia anulována a také žalobkyni bylo posléze umožněno vrátit se do studia.

3. V důsledku nezákonného ukončení studia prof. Eliášem nemohla žalobkyně plnit studijní povinnosti a mimo jiné v souvislosti s touto stresující situací u ní nastaly výrazné zdravotní komplikace. Když požádala z těchto zdravotních důvodů o přerušení studia bylo jí sděleno dopisem proděkanky FP ZČU ze dne 29.9.2011, že překročila maximální dobu studia a její studium bude ukončeno. Následně bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí tehdejšího děkana FP ZČU ze dne 26.9.2011, kterým bylo ukončeno její studium proto, že překročila maximální přípustnou dobu studia. Rozhodnutí tehdejšího děkana prof. dr. Květoslava Růžičky tak o tři dny předchází odpovědi proděkanky pro studium, ačkoli doručeno bylo až následně.

4. Studium žalobkyně bylo původně v roce 2010 nezákonně ukončeno osobou (Karlem Eliášem), kterou dřívější děkan Pospíšil pověřil, aby jej v plném rozsahu zastupovala. Rozhodnutí Karla Eliáše však bylo vydáno až 17.9.2010, přičemž funkce pověřující zanikla již 31.8.2010. Karel Eliáš tudíž nebyl oprávněn rozhodovat o ukončení studia (když navíc o ukončení studia může rozhodovat podle zákona o vysokých školách jen děkan, a Karel Eliáš zjevně dotyčné rozhodnutí nevydával jménem děkana, ale jménem svým, uvádí se v něm např. „jsem rozhodl ...“, děkan fakulty není nikde zmíněn). Nemožnost, aby žalobkyně mohla řádně plnit své studijní povinnosti vedle jejího zdravotního stavu tak způsobilo i nezákonné rozhodnutí pana Karla Eliáše. To navíc žalovaná uznala, když následně bylo žalobkyni studium umožněno, avšak doba mezi tím a ukončením studia nezákonným rozhodnutím Karla Eliáše nebyla od maximální doby studia odečtena. Tím žalovaná využila vlastní porušení povinnosti v neprospěch žalobkyně, neboli počínala si v rozporu se zásadou „nemoturpitudinem suam allegans auditur“, jak ji Ústavní soud vyložil v nálezech sp.zn. II. ÚS 42/94 a Pl.ÚS 74/2004. Podle citovaných nálezů je v právním státě nepřípustné, aby se někdo proti jinému dovolával vlastního porušení povinností.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. Uvedla, že byla žalobkyně přijata ke studiu na FP ZČU rozhodnutím děkana ze dne 30.8.2002, čj. DFPR-555/2002. Již 16.9.2002 požádala o povolení individuálního studijního plánu z důvodu péče o dítě a nutnosti nastoupit do zaměstnání. Proděkan FP ZČU rozhodnutím ze dne 25.9.2002, čj. DFPR-1044/2002 studium v upravené formě prezenčního studia povolil. Dle sdělení proděkana FP ZČU ze dne 14.4.2004, čj. DFPR-562/2004 bylo žalobkyni povoleno sdělením proděkana pro studium č. 11P-2003/04 prodloužení studijních povinností do 28.2.2004 s tím, že bude studium žalobkyně ukončeno, pokud se nedostaví do 30.4.2004 ke kontrole studijních povinností. Dne 24.8.2007 podala žalobkyně žádost o prodloužení všech studijních povinností na rok 2007/2008. Dne 20.3.2008 podala žalobkyně žádost o možnost prodloužení studijních povinností, které děkan rozhodnutím ze dne 11.4.2008, čj. DFPR-394/2008 vyhověl. Dne 27.6.2008 podala žalobkyně žádost o povolení děkanského termínu postupové zkoušky z Trestního práva, kterou se žalobkyni nepodařilo složit v žádném z řádných termínů, což v žádosti odůvodnila svým zdravotním stavem a péčí o dítě. Děkan rozhodnutím ze dne 21.8.2008, čj. DFPR-1196/2008 žádosti o povolení děkanského termínu vyhověl i přes nesouhlas garanta předmětu. Dne 17.9.2008 žalobkyně opět požádala o prodloužení studijních povinností z důvodu vážného zdravotního stavu a neustálé nemocnosti dítěte.

6. Z uvedeného průběhu studia žalobkyně vyplývá, že k problémům se studiem, jakkoliv jejich důvody žalovaná dokáže pochopit, docházelo prakticky od samého počátku. Pouze benevolentním přístupem Fakulty právnické a shovívavým přístupem jejích funkcionářů nedošlo k ukončení studia žalobkyně již dříve. Nejvýraznějším příkladem benevolence žalovaná označila povolení děkanského termínu přes nesouhlas garanta předmětu. Problémy se studiem, stejně jako zdravotní problémy, tak nelze klást do příčinné souvislosti s napadeným rozhodnutím, jakkoli se o to žalobkyně snaží.

7. Benevolentní přístup, kterého se žalobkyně dovolává, se však projevil i v jiné skutečnosti. Podle čl. 3 odst. 3 Studijního a zkušebního řádu ZČU (*dále jen „studijní a zkušební řád“*) je maximální možná doba studia v magisterském studijním programu, který nenavazuje na bakalářský studijní program o tři roky delší, než je standardní doba studia, v tomto případě osm let. Tato maximální doba studia uplynula žalobkyni nejpozději v září 2010. Žalovaná však s ohledem na přechod na tzv. kreditní systém neaplikovala ustanovení o této maximální době studia na studenty, kterým by tento přechod na kreditní systém mohl uškodit, ale zaměřila se výhradně na plnění studijních povinností. Jinak by žalovaná v důsledku překročení maximální doby studia mohli studium žalobkyni ukončit již z tohoto důvodu a bez dalšího.

8. Kontrolou studijních povinností shledala fakulta, že nedošlo k získání předepsaného počtu kreditů, proto pod čj. DFP-SO 1425/2010 ze dne 17.9.2010 rozhodla o ukončení studia pro nesplnění studijních požadavků. Na základě žádosti o přezkoumání dospěla rektorka po předložení patřičných dokladů a po prověření podkladů pro ukončení studia, které provedla proděkanka pro studijní záležitosti dne 28.2.2011 k závěru, že rozhodnutí ze dne 17.9.2010, čj. DFP-SO 1425/2010 je třeba zrušit, protože v přezkumném řízení bylo prokázáno, že

potřebné studijní povinnosti byly splněny, avšak nebyly evidovány v evidenci univerzity. O zrušení rozhodla rektorka rozhodnutím ze dne 20.4.2011, čj. PR-P 105/11. Skutečnost, že v odvolacím řízení byly shledány důvody pro zrušení rozhodnutí v prvním stupni, ještě neznamená nezákonnost takového rozhodnutí. Uvedené rozhodnutí tedy nebylo anulováno v důsledku procesních pochybení nebo proto, že by je podepsala jiná osoba než děkan, jak uvádí žalobkyně, a které podle ní souvisejí s přechodem na kreditní systém, ale výhradně v důsledku toho, že se v odvolacím řízení podařilo prokázat předložením výkazu o studiu (indexu) splnění studijních povinností. Rozhodnutí ze dne 17.9.2010, čj. DFP-SO 1425/2010 tedy nijak nesouvisí s napadeným rozhodnutím.

9. Námitku, že bylo žalobkyni rozhodnutí děkana doručeno až následně po sdělení, že jí studium s ohledem na vydané rozhodnutí o ukončení studia nemůže být přerušeno, neshledala žalovaná jako relevantní. Žalovaná nemůže nést odpovědnost za případné zdržení poštovních zásilek, které nezpůsobila. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že žalobkyně nepřebírala zásilky včas. Hlavní argument, proč žalovaná nepochybila však spočívá v tom, že v době, kdy studijní proděkanka informovala žalobkyni, že přerušení studia nelze vyhovět, již bylo vydáno rozhodnutí děkana o ukončení studia. Skutečnost, že dosud nebylo žalobkyni doručeno, nehraje roli.

10. Proti rozhodnutí děkana o ukončení studia pro překročení maximální doby studia podala žalobkyně žádost o přezkoumání, přičemž uváděný argument je jediný, zdravotní stav. Nikterak není zpochybňována zákonnost uvedeného rozhodnutí, jeho správnost nebo jeho odůvodnění nebo vazba na jiná rozhodnutí žalované. Tato tvrzení se objevují až v žalobě, kdy se žalobkyně, podle názoru žalované účelově, snaží uvádět tvrzení, která s jejím případem nesouvisí.

11. Stejně tak ze žaloby vyplývá, že žalobkyně se v podstatě dovolává nezákonnosti nikoliv napadeného rozhodnutí, ale rozhodnutí ze dne 17.9.2010, čj. DFP-SO 1425/2010, které však není a nemůže být předmětem soudního přezkumu.

IV. Replika žalobkyně

12. Dle žalobkyně žalovaná operuje tím, že žalobkyni muselo být ukončeno studium pro překročení maximální doby studia. Žalovaná přitom připouští, že žalobkyni v minulosti ukončila studium neoprávněně. Žalobkyně trvala na tom, že jí v minulé době bylo ukončeno studium protiprávně za okolností, které představují porušení zákona, i na tom, že tehdejší děkan fakulty zjistil zcela nedostatečně skutkový stav, takže až „v přezkumném řízení bylo prokázáno, že studijní povinnosti byly splněny, avšak nebyly evidovány v evidenci univerzity“, proto muselo být prvostupňové rozhodnutí zrušeno. To znamená, že proces přijetí rozhodnutí trpěl vadami, nebyl zjištěn skutkový stav a přijaté rozhodnutí bylo nezákonné. Žalovaná se mýlí, pokud konstatuje, že byly-li v „odvolacím“ (správně přezkumném) řízení shledány důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, neznamená to jeho nezákonnost, neboť rozhodnutí vydané v souladu se zákonem a respektující zákonné kautely nelze v přezkumném řízení zrušit. Zda pochybení prvostupňového orgánu byla právní chyba, jak tvrdí žalobkyně, nebo zda nesprávně zjistil skutkový stav a tudíž stejně rozhodl nezákonně (v rozporu se skutečností), je z hlediska předmětu sporu celkem irelevantní. Podstatné je, že

prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno, protože zjištění orgánu prvního stupně nevycházela ze zjištěné skutečnosti, ale z domněnek orgánu prvního stupně. Ukončením studia byla žalobkyni odňata možnost studovat, neboť orgány žalované pojaly toto rozhodnutí jako předběžně vykonatelné a bez ohledu na možnost případného přezkumu byla žalobkyně vyřazena z evidencí žalované a nebylo jí umožněno plnění studijních povinností.

13. Žalobkyni bylo studium ukončeno v září 2010 (dne 17.9.2010) a o zrušení tohoto minimálně fakticky nesprávného rozhodnutí rozhodla rektorka žalované dne 20.4.2011, tedy po sedmi měsících. Následně po pěti dalších měsících (z nichž však téměř tři připadaly na období prázdnin, kdy není možné konat zkoušky a jinak plnit studijní povinnosti) orgán prvního stupně studium žalobkyně znovu ukončil, a to pro překročení maximální doby studia. Žalovaná tedy sedm měsíců a tři dny bránila žalobkyni ve studiu a následně po pěti měsících a šesti dnech bylo studium žalobkyně ukončeno pro překročení maximální doby studia. Zásadou právních vztahů je, že se nikdo nemůže dovolávat svých pochybení. Žalovaná se však svým vyjádřením dovolává právě svých pochybení. Z rozhodnutí rektorky totiž plyne, že k datu 20.4.2011 rektorka shledala právo žalobkyně studovat. To by však nemělo žádný smysl, když oněch sedm měsíců, kdy žalobkyně neměla faktickou možnost studia, bylo počítáno do doby studia. Redukcí ad absurdum lze právní názor žalované vyvrátit, neboť kdyby rektorka žalované nerozhodla o zrušení prvostupňového rozhodnutí dne 20.4.2011, ale např. 25.9.2011, bylo by absurdní ukončit žalobkyni studium 26.9.2011 pro překročení standardní doby studia.

14. Ostatní tvrzení žalované považovala žalobkyně za absurdní vzhledem k tomu, že k nim buď vůbec nedošlo (viz děkanský termín) nebo byly dokumenty zmanipulovány, popř. nejsou k dispozici ve spise studenta (ve spise chybí dokumentace a žádosti za 4 roky studia), k čemuž má žalovaná jistě důvod. Vyjádření žalované, kdy veškerou vinu přehazuje na žalobkyni, žalobkyně považovala za krycí manévr a možnost, jak žalobkyni poškodit ještě více, než tak žalovaná činila doposud.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

15. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů. Soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí, zrušil jej proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro vady řízení bez jednání rozsudkem.

Právní hodnocení

16. Žalobkyně napadá rozhodnutí žalované, kterým byla zamítnuta její žádost o přezkoumání rozhodnutí děkana FP ZČU o ukončení studia žalobkyně na FP ZČU a potvrzeno rozhodnutí děkana FP ZČU. Důvodem ukončení studia bylo dle správních orgánů obou stupňů překročení maximální doby studia. Žalobkyně namítá, že k překročení doby

jejího studia došlo na základě nezákonného prvostupňového rozhodnutí ze dne 17.9.2010, čj. DFP-SO 1425/2010, které bylo následně zrušeno rektorkou ZČU rozhodnutím ze dne 20.4.2011, čj. PR-P 105/11, protože bylo v přezkumném řízení prokázáno, že potřebné studijní povinnosti žalobkyně byly splněny, avšak nebyly evidovány v evidenci univerzity. Povinností krajského soudu proto bylo posoudit, zda je závěr žalované o tom, že žalobkyně překročila maximální dobu studia na FP ZČU v magisterském studijním programu „právo a právní věda“, v oboru „Právo“ v souladu se zákonem.

17. Ve výroku rozhodnutí děkana o ukončení studia žalobkyně je uvedeno, že děkan podle § 56 odst. 1 písm. b) ZVŠ rozhodl o ukončení studia žalobkyně na FP ZČU v Plzni v magisterském studijním programu „Právo a právní věda, oboru „Právo“. Rozhodnutí je odůvodněno tím, že: *Studijní a zkušební řád ZČU ze dne 11. července 2008 v platném znění v čl. 28 odst. 1 písm. j) stanoví, že děkan rozhodne o ukončení studia pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu, pokud student nesplnil v časovém limitu daném studijním programem a čl. 3 odst. 3 Studijního a zkušebního řádu ZČU podmínky pro absolvování studia. Maximální možná doba studia v magisterském studijním programu, který nenavazuje na bakalářský studijní program, je o tři roky delší než standardní doba studia (5 let). Maximální doba Vašeho studia byla 8 let. Ve Vašem případě došlo k překročení této doby.*“

18. Napadené rozhodnutí je pak odůvodněno tím, že studium bylo žalobkyni ukončeno v souladu s ust. § 56 odst. 1 písm. b) ZVŠ a čl. 28 odst. 1 písm. j) studijního a zkušebního řádu. Citováno je ust. čl. 28 odst. 1 písm. j) a čl. 3 odst. 3 studijního a zkušebního řádu. Dále je uvedeno: *„Vaše studium bylo zahájeno dnem zapsání ke studiu magisterského studijního programu Právo a právní věda obor Právo dne 9.9.2002. Ve Vašem případě došlo k dnešnímu dni k překročení maximální doby studia o 1,5 roku. Z předloženého rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti je patrné, že onemocnění trvá od 9.9.2011. Pro řešení svých dlouhodobých zdravotních a osobních problémů jste nevyužila možnosti přerušení studia (dle ustanovení čl. 26 Studijního a zkušebního řádu ZČU). Neshledal jsem, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s citovaným zákonem, vnitřním předpisem ZČU v Plzni nebo její součástí.*“

19. Žalobkyně v žalobě neuplatnila námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. I když je řízení před správními soudy ovládáno zásadou dispoziční, a to platí i pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (viz § 75 odst. 2 s.ř.s.), soud musí přihlídnout k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z úřední povinnosti, ačkoliv výjimka z tohoto pravidla (na rozdíl od nulity) výslovně v zákoně přímo stanovena není. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30.4.2008, čj. 1As 29/2008-50 (dostupný na www.nssoud.cz) „....o nepřezkoumatelném rozhodnutí lze vyslovit právě jen tolik, že je nepřezkoumatelné, a z toho důvodů je zrušit; jakémukoliv dalšímu přezkumu se takové rozhodnutí vzpírá.“

20. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze uvedla, že bylo rozhodováno podle § 56 odst. 1 písm. b) ZVŠ a citovala příslušná ustanovení studijního a zkušebního řádu, podle nichž rozhodovala, a konstatovala soulad rozhodnutí děkana se zákonem o vysokých školách, studijním a zkušebním řádem, aniž by toto tvrzení opřela o argument, který by umožnil přezkoumání důvodnosti jejího rozhodnutí. Uvedla toliko, kdy žalobkyně zahájila

studiu FP ZČU a že byla maximální doba studia ke dni vydání rozhodnutí překročena o 1,5 roku, aniž by tento závěr blíže konkretizovala a zdůvodnila obdobně, jak to učinila ve vyjádření k žalobě. Žalovaná tím zatížila své rozhodnutí závažnou procesní vadou. V žádném případě totiž nepostačuje v odůvodnění rozhodnutí uvést jen výše citovanou obecnou formulaci, která pouze opakuje dikci příslušných ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. K tomu, aby napadené rozhodnutí bylo možno přezkoumat, je potřeba konkrétně uvést, o jaké důvody se rozhodnutí opírá a jak k nim žalovaná dospěla.

21. Na problematiku náležitostí rozhodnutí rektora v řízení o přezkoumání rozhodnutí o ukončení studia je nutné vztahovat ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dovodit, že toto rozhodnutí musí být odůvodněno. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

22. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní náležitosti postrádá, a tedy je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, a to nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. V dané věci odůvodnění napadeného rozhodnutí neumožňuje jeho řádný přezkum, ani ověření skutečnosti, zda na straně žalované nedošlo ke svévolnému rozhodování. Z rozhodnutí žalované není patrné zdůvodnění, jak dospěl k závěru, že v případě žalobkyně došlo ke dni vydání napadeného rozhodnutí k překročení maximální doby studia o 1,5 roku, z odůvodnění nejsou patrné úvahy, kterými se při činění uvedeného závěru řídila.

Závěr

23. Žalobkyně byla ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. zkrácena na svých subjektivních veřejných právech rozhodnutím správního orgánu. Žaloba je důvodná. Soud proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil rozhodnutí žalované pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Věc vrátil soud v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu. Protože soud zrušil napadené rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, nemohl se zabývat námitkou žalobkyně, co bylo důvodem překročení maximální doby studia z pohledu žalobkyně, tedy předchozí dle žalobkyně nezákonné rozhodnutí děkana FP ZČU o ukončení studia, které bylo následně rektorkou ZČU zrušeno.

VI. Náklady řízení

24. O nákladech řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané právní věci měla žalobkyně plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů

řízení. Žalobkyně nebyla zastoupena advokátem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku 3.000 Kč podle položky 18, bod 2. písm.a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Náklady řízení tak činí 3.000 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst.1 a místo plnění podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 31. července 2013

JUDr. Václav Roučka,v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová